

POSTANOWIENIE

Dnia 4 lipca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Adam Roch

w sprawie **P. C.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 4 lipca 2024 r.,

na posiedzeniu bez udziału stron

zażalenia obrońcy

na postanowienie Sądu Najwyższego

z dnia 11 kwietnia 2024 r., sygn. akt V KK 115/24,

w przedmiocie pozostawienia kasacji obrońcy bez rozpoznania

na podstawie art. 430 § 2 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.

postanowił:

pozostawić zażalenie bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 11 kwietnia 2024 r., sygn. akt V KK 115/24, Sąd Najwyższy pozostawił bez rozpoznania kasację obrońcy skazanego P.C. stwierdzając jej niedopuszczalność z mocy ustawy. Jednocześnie obciążono skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego oraz zasądzono od niego na rzecz oskarżycielki posiłkowej kwotę 720 złotych tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej w postępowaniu kasacyjnym.

Zażalenie na powyższą decyzję wywiódł obrońca, zarzucając:

1. w zakresie pkt 1 postanowienia błędne pozostawienie kasacji bez rozpoznania poprzez uznanie, że zarzut dotyczący nieprawidłowego losowania sędziów nie

wypełnia znamion określonych w art. 439 § 1 k.p.k. przywołując w tej materii kilka orzeczeń Sądu Najwyższego, w sytuacji gdy z uchwały Sądu Najwyższego I KZP 43/05 wynika wprost, że naruszenie reguł wyznaczania składu sądu może prowadzić do naruszenia reguły określonej w art. 439 §1 pkt 2 k.p.k., co w konsekwencji doprowadziło do niezasadnego pozostawienia kasacji bez rozpoznania;

2. w zakresie pkt 1 naruszenie art. 523 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. poprzez niesłuszne uznanie, że kasację oparto na innych podstawach niż wymienione

w art. 523 § 1 k.p.k., w sytuacji gdy z treści kasacji wprost wynika zarzut naruszenia art. 439 § 1 k.p.k. polegający na błędnym obsadzeniu składu sędziowskiego, a Sąd Najwyższy w swoim postanowieniu powołuje się na szereg orzeczeń, które nie mają zastosowania i nie uzasadniają decyzji w niniejszej sprawie;

3. w zakresie pkt 1 i 2 postanowienia Sąd Najwyższy niezasadne obciążenie skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego i zasądzenie od skazanego na rzecz oskarżycielki posiłkowej kwoty 720 zł tytułem zwrotu pomocy prawnej w postępowaniu kasacyjnym w sytuacji gdy skazany został zwolniony z opłaty sądowej od wniesienia kasacji z uwagi na jego sytuację materialną, a od tamtej chwili jego sytuacja materialna nie polepszyła się.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wniósł o rozpoznanie kasacji i zwolnienie skazanego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wywiedzione zażalenie jako niedopuszczalne z mocy ustawy należało pozostawić bez rozpoznania, pomimo jego przyjęcia i skierowania do rozpoznania.

Przypomnieć bowiem należy, że co prawda w art. 430 § 2 k.p.k. wyrażono ogólną regułę o dopuszczalności wniesienia zażalenia na postanowienie o pozostawieniu środka odwoławczego bez rozpoznania, jednakże w końcowej części tego przepisu wyraźnie wskazano, że zażalenie nie przysługuje, gdy postanowienie to wydał Sąd Najwyższy. Zarówno w doktrynie, jak i orzecznictwie nie budzi jakichkolwiek wątpliwości, iż na postanowienie Sądu Najwyższego o

pozostawieniu kasacji bez rozpoznania zażalenie nie przysługuje (por. D. Świecki [w:] B. Augustyniak, K. Eichstaedt, M. Kurowski, D. Świecki, Kodeks postępowania karnego. Komentarz. Tom II. Art. 425–673, wyd. VII, Warszawa 2024, art. 531; postanowienie SN z dnia 8 lutego 2023 r., I KZ 72/22, LEX nr 3526743). Zażalenie nie przysługuje także na wydane przez Sąd Najwyższy orzeczenie o kosztach procesu (postanowienie SN z dnia 23 lutego 2023 r., II KZ 6/23, LEX nr 3555317).

Tym samym zażalenie obrońcy jako w całości niedopuszczalne z mocy ustawy nie mogło zostać rozpoznane, co na obecnym etapie postępowania nakazało pozostawienie go bez rozpoznania.

Wobec powyższego Sąd Najwyższy postanowił jak na wstępie.

[PGW]

[ał]